

עפ"א 43287/08/20 - גיל נוסבאום נגד הוועדה המקומית לתכנון ובניה חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

4 במרץ 2021

עפ"א 43287-08-20

נוסבאום נ' ועדה מקומית לתכנון ובניה מעלה הגליל מעלות תרשיחא

בפני כבוד השופטת עפרה ורבנר

המערער:

גיל נוסבאום

ע"י ב"כ עו"ד שלומי בלומנפלד

- נגד

-

המשיבה:

הוועדה המקומית לתכנון ובניה חיפה

ע"י ב"כ עו"ד ענת באור פרל

החלטה

1. לפניי ערעור על הכרעת-הדין של בית משפט השלום בקריות (כב' השופטת אלוזז זערורה-עבד אלחלים) ב-ת"ב 42702-04-14 מ-30/6/20, אשר הרשיעה את המערער בעבירה לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבניה תשכ"ה-1965 (להלן: "**חוק התכנון והבניה**"), כנוסחו לפני תיקון 116, דהיינו - עבירה של אי-קיום צו בית-משפט.

המערער הדגיש כי הערעור אינו מופנה כנגד גזר-דין.

2. כנגד המערער הוגש כתב-אישום ב-3 אישומים.

האישום הראשון, עניינו באי-קיום צו הריסה שיפוטי, ובשימוש למגורים בתוספת בניה שהוקמה ללא היתר ובסטיה מהיתר קיים.

האישום השני, עניינו אי-קיום צו איסור שימוש, והמשך שימוש למגורים בבניה שהוקמה ללא היתר כדין.

האישום השלישי, עניינו שימוש חורג, בהתייחס לקומת מרתף שהוסבה לשתי יחידות צימרים ללא קבלת היתר, ובסטיה מהיתר קיים.

האישומים מתייחסים לנכס, שהינו בהחזקת המערער, והמצוי בגוש 21077 חלקה 5 מגרש 2 בכפר

ורדים.

בכתב-האישום צוין כי על המקרקעין חלה תכנית ג/במ/277, ועל-פיה ייעוד המקרקעין הינו למגורים בלבד, ולמערער ניתן ב-21/11/10 היתר לבניית בניין מגורים בשטח כולל של 224 מ"ר, בתוספת ממ"ד בשטח 12.5 מ"ר, הסקה בשטח 11.45 מ"ר, מרפסת מקורה של 25.52 מ"ר, מרפסות פתוחות בשטח של 60 מ"ר, ופרגולה בשטח של 24.64 מ"ר.

ההיתר אף איפשר שימוש בבריכת שחיה.

בנוסף להיתר זה, ביקש המערער מתן לגיטימציה לשתי יחידות אירוח שנבנו בקומת המרתף, בסטיה מההיתר שניתן לו ב-21/11/10, וכן ביקש להוסיף לו שימושים תיירותיים, וב-25/6/12 המליצה הוועדה המקומית לוועדה המחוזית לדחות את תכניתו של המערער, בכל הקשור למתן הלגיטימציה ליחידות האירוח.

3. בכתב-האישום נטען כי המערער בנה תוספת לבית המגורים של כ-103 מ"ר בלא היתר, ולגביה ניתן צו הריסה שנכנס לתוקפו ב-26/6/13, אולם המערער לא ביצע את צו ההריסה, ואף לא השיג היתר כדין עד להגשת כתב-האישום, שהוגש בתיק בית-משפט קמא ב-13/4/14.

צו ההריסה ניתן במסגרת תו"ב 11-08-4249 בגזר-הדין מ-26/6/12 (להלן: "**ההליך הראשון**").

בהליך הראשון הודה המערער בכתב-האישום שהוגש נגדו, ואשר על-פיו ביצע בניה ושימוש של תוספת לבית מגורים בשטח כולל של כ-103 מ"ר בלא היתר ובסטיה מתכנית בגוש 21077 חלקה 5 מגרש 2, ובמסגרת גזר-הדין שניתן על-ידי כב' השופטת לובנה שלאעטה ח'לאילה ב-26/6/12 ניתן צו הריסה, אשר היה אמור להיכנס לתוקפו ב-26/6/13, שנה לאחר מועד גזר-הדין, ככל שעד אז לא יקבל המערער היתר לבניה שבוצעה.

4. באישום השני קיימת התייחסות לשימוש שנטען כי המערער עושה למגורים בתוספת הבניה, בניגוד לצו איסור שימוש, ובאישום השלישי נטען כי המערער עושה שימוש חורג בקומת המרתף לשתי יחידות צימרים.

5. ב-22/6/17 הצהירה ב"כ המשיבה כי קיימת הסכמה שהמערער יקבל פסק-דין של זיכוי בגין שני

אישומים, ויותר רק האישום שעניינו אי-קיום צו שיפוטי.

המשיבה אף חזרה על עניין זה בסעיף 2.6 לסיכומיה בבית-משפט קמא.

אף במעמד הדיון בערעור אישרה ב"כ המשיבה כי יש לזכות את המערער מהאישומים השני והשלישי.

בנסיבות אלה, היה מקום לזכות את המערער מהאישומים השני והשלישי, ויותר לבית-משפט קמא לדון בשאלה האם יש להרשיע את המערער באישום הראשון, שיותר תלוי ועומד.

בכל הקשור בטענות המערער בהודעת הערעור, כי היה מקום לקבוע מפורשות בהכרעת-הדין כי הוא זוכה מהאישום השני ומהאישום השלישי שבכתב האישום שהוגש כנגדו ב-תו"ב 42702-04-14, מתקבל הערעור, כך שמובהר כי אכן המערער מזוכה מהאישום השני ומהאישום השלישי שהוגשו כנגדו, ואשר עניינם אי-קיום צו איסור שימוש והמשך שימוש למגורים במבנה ללא היתר ובסטיה מהיתר, ושימוש חורג בסטיה מהיתר.

הכרעת-הדין של בית-משפט קמא

6. בית-משפט קמא ציין כי כתב-האישום, הכרעת-הדין וגזר-הדין ב-תו"ב 4249-08-11, המורים למערער להרוס את תוספת הבניה בשטח של 103 מ"ר, הוגשו כמוצגים בתיק שלפניו, וסומנו כ-מ/1, מ/2.

צו ההריסה נכנס לתוקפו, בהתאם לגזר-הדין ב-26/6/13, וזאת לאחר שניתנה למערער שהות של שנה לנסות ולהכשיר את הבניה של אותם 103 מ"ר.

בית-משפט קמא ציין כי שמע את עדי התביעה - המפקח נורי נבואני, שבאמצעותו הוגשו מרבית מוצגי התביעה, וכן מהנדס הוועדה המקומית לתכנון ובניה "מעלה הגליל", מר מרק פסין.

המערער בחר להימנע מלהעיד, ובנסיבות אלה טענה המשיבה כי בהתאם להוראות סעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי, יש בהימנעות זו כדי לחזק את הראיות כנגדו.

7. בית-משפט קמא פירט את הראיות שהוגשו לו, והכוללות דו"ח איתור עבירה, בצירוף תמונות שהוגשו באמצעות המפקח נבואני, שביקר במקום וזיהה את המקרקעין - מ/3, מזכר המפקח נבואני מ-4/5/14, שעניינו זהות תוספת הבניה והשוואה בין מצב הבניה נכון ליום הגשת כתב-האישום בהליך הראשון ב-תו"ב 4249-08-11, ובין מצב הבניה בעת ביקורו של המפקח נבואני במקום, כאשר בהתאם למזכר זה אין ספק בכך שתוספת הבניה חורגת מהיתר - מ/4.

יש לציין כי המזכר מ/4, שנכתב ב-4/5/14, מציין מפורשות כי המפקח בחן את ההליך הראשון, והגיע

למסקנה לאחר ביקור בשטח והתמונות שצילם, כי המדובר באותה תוספת בניה שלגביה נשפט המערער בתיק הראשון.

עוד פירט בית-משפט את הדו"ח של המפקח נבואני מ-25/7/13 - מ/5, את הזימון שנשלח למערער ב-25/7/13 - מ/6, את אישור מסירת הדואר הרשום - מ/7, ואת הזימון לחקירה - מ/9, ואת הבקשה לדחות את מועד החקירה - מ/10.

בית-משפט קמא פירט אף את מהות המוצגים מ/11 - מ/15, שעניינם תעודת עובד ציבור של המהנדס פאסין, על-כך שהמקרקעין מיועדים למגורים, היתר הבניה מ-21/11/10, החתום על-ידי המהנדס פאסין, החלטת הוועדה המקומית מ-25/6/12 הממליצה לדחות את בקשת המערער להגדיל את אחוזי הבניה לגביהם ניתן לו היתר - מ/13, וכן החלטה חוזרת - מ/14.

המשיבה טענה כי עצם הפניה ללגליזציה לגבי אותו חלק המשמש כצימרים לצרכי תיירות, יש בה כדי ללמד כי המערער ביצע את העבירות בודעין.

בית-משפט קמא פירט את טענות המשיבה על-כך שהמפקח נבואני נוכח שצו הריסה לא קיים, לאור המבנה כפי שראה אותו, לאור התרשמותו המקצועית, ולאחר שהשווה בין היתר הבניה התקף לבין המצב בשטח, ובהינתן שלגבי אותו שטח גם הוגשה בקשה ללגליזציה שנדחתה.

עוד ציין בית-משפט קמא את טענות המשיבה כי המערער לא הפנה להבדלים בין התמונות שצורפו לכתב-האישום מ-11' - מ/1, לבין התמונות בהליך האישום בגין הפרת צו שיפוטי, כאשר המפקח נבואני הדגיש בחקירתו, כי הוא הסתמך על התמונות מכתב האישום הקודם, על ההיתר הקיים, ועל הגרמושקה, והשווה אותן למצב בפועל.

8. באשר לטענות המערער, פירט בית-משפט קמא את הטענה בדבר העדר זיהוי של תוספת הבניה, ככזו התואמת את אותה תוספת שלגביה ניתן צו ההריסה בפסק-הדין מ-26/6/12, וכן את הטענה בכל הקשור להעדר זימון קביל לחקירה.

המערער טען כי על-מנת להוכיח שהמדובר באותה תוספת בניה שלגביה ניתן צו ההריסה, היה צורך להגיש את הגרמושקה, את היתר הבניה, ואת התמונות מהתיק המקורי - תו"ב 11-08-4249, כראיות בתיק, אולם את אלה לא הביאה המשיבה, ולכן יש לקבוע כי המשיבה לא הוכיחה את אשמתו בכל הקשור לאי-קיום צו שיפוטי, מעבר לספק סביר.

בית-משפט קמא אף ציין את טענת המערער, כי המפקח נבואני העיד שאין המדובר בידיעתו האישית

באשר לתוספת הבניה, אלא בהשוואה שעשה בין הבניה, כפי שראה אותה בפועל, לבין מסמכים מתיק קודם, ומסמכים נוספים.

9. בית-משפט קמא ציין כי מצא את עדותו של המפקח נבואני עקבית מהימנה וקוהרנטית, וזאת בכל הקשור לעדותו כי ביקר במקרקעין הרלוונטיים, ערך דו"ח איתור עבירה, צילם את התמונות מ/3 ב-25/7/13, חזר למשרדו, ואזי ערך את המזכר הנוסף, ממנו עולה כי המדובר באותה תוספת בניה לגביה הוצא צו ההריסה, והכין את דו"ח העבירה - מ/5.

בית-משפט קמא ציין כי אכן המפקח נבואני לא הציג תמונות להשוואה בין הבניה לגביה הוצא צו ההריסה ב-12', בהתייחס לכתב-האישום מ-11', ובין הבניה, כפי שהוא מצא אותה ב-13', אולם המפקח נבואני הסביר בדיוק כיצד ידע להגיע למקרקעין הרלוונטיים, בהתאם לכתובת בכתב-האישום, וכי בהתאם לעדותו, כשהוא יוצא לשטח הוא לוקח את הגרמושקה, ובניה שהינה שלא בהתאם לגרמושקה, הינה בחריגה מהיתר הבניה.

בכל הקשור לידיעה כי תוספת הבניה, בניגוד להיתר המצוי בגרמושקה, אותה ראה במו עיניו ב-13', הינה אותה תוספת בניה שלגביה הוגש כתב-האישום המקורי ב-11', השיב המפקח נבואני כי הגיע למסקנה זו על-יסוד הגרמושקה, היתר הבניה והתמונות מהתיק המקורי, ובלי נתונים אלה לא יכול היה לדעת שהמדובר באותה תוספת בניה.

10. בית-משפט קמא הפנה לפסיקה, על-פיה כאשר המפקח מבהיר בעדותו כי עיין במסמכים הרלוונטיים במשרדי הוועדה, ולאחר מכן הגיע לשטח וראה את הבניה, די בכך על-מנת לאשר את הזיהוי של המפקח, כאשר עדותו מתקבלת על-ידי בית-המשפט כמהימנה.

בית-משפט קמא אף הפנה לפסיקה, על-פיה ככל שב"כ המערער היה מעוניין לחקור את המפקח על אותם מסמכים בהם צפה במשרדי הוועדה, היה עליו לבקש לקבל מסמכים אלה כחלק מחומר החקירה, ומשלא עשה כן, ועדות המפקח בנוגע לזיהוי מהימנה על בית-המשפט ששמע אותה, אין מקום להתערב בהחלטתו (פסקי-הדין בע"פ 15510-04-15 **איבראים בסאר נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה מבוא עמקים** [12/7/15] ו-עפ"א 12342-04-15 **אבו רומי נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה שפלת הגליל** [21/8/15]) (להלן: "**עניין אבו רומי**").

בית-משפט קמא ציין כי המערער לא הביא בדל ראיה ממנה ניתן ללמוד על אפשרות לטעות כל שהיא ביחס לזהות החלקה אליה הגיע המפקח נבואני, והמערער בחר להימנע מלהעיד, תוך שעדותו של המפקח נבואני, ונסיונו המקצועי, עשו על בית-משפט קמא רושם מהימן, ובית-משפט קמא התרשם כי המפקח נבואני בדק את הנתונים הרלוונטיים בטרם הגיע למקום בו מצוי המבנה שהמערער הצטווה להרוס.

בית-משפט קמא הפנה להוראות סעיף 162(א) לחסד"פ, בנוגע להימנעות המערער להעיד, וברציונל הטמון בסעיף זה בכך שהימנעות מלהעיד מהווה חיזוק לראיות התביעה.

בית-משפט קמא ציין כי המערער יכול היה בקלות להפריך את הגרסה של המשיבה על-ידי הצגת ממצאים וראיות, מהם ניתן ללמוד כי המדובר בבניה אחרת, ולא בבניה שלגביה ניתן צו ההריסה, ואף יכול היה להביא ראיות כי קיים את גזר-הדין והרס את הבניה שבגינה הוגש כתב-האישום ב-11', אולם המערער לא עשה כן.

לאור זאת, הרשיע בית-משפט קמא את המערער בעבירה לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבניה, כנוסחו לפני תיקון 116.

טענות הצדדים בערעור

11. המערער טען כי יש לזכותו משני האישומים מהם חזרה המשיבה, אולם הדברים לא נכתבו מפורשות בהכרעת-הדין.

המערער התמקד בערעורו בטענה כי לא היה מקום להרשיעו, מאחר וניתן היה להרשיעו רק על-יסוד הגרמושקה, היתר הבניה, והתמונות מהתיק המקורי, ואלה לא הוגשו כראיות במסגרת האישום מ-14' שעניינו הפרת צו שיפוטי.

המערער לא חזר במסגרת הערעור על טענות שעניין פגם בזימונו לשימוע, ועל-כן אין מקום להרחיב בעניין.

מעבר לכך, טען המערער כי שגה בית-משפט קמא בכך שהרשיע אותו, למרות שהמפקח לא היה חלק מהעדים ב-תו"ב 4249-08-11, דהיינו בהליך הראשון.

המערער הדגיש כי אינו מערער על ממצאי מהימנות או על קביעות עובדתיות של בית-משפט קמא, ואינו טוען כי עדות המפקח נבואני היתה בלתי מהימנה, אלא שלגרסתו, גם לאור עדות זו יש לזכותו, שכן המפקח העיד כי הגיע למסקנה בדבר הפרת צו שיפוטי על-יסוד התמונות מהאישום הראשון, הגרמושקה וההיתר, ולא על-סמך ידיעתו האישית, ואלה לא הוגשו לבית-משפט קמא כראיה.

המערער טוען כי יש לבצע אבחנה בין פסקי-הדין אליהם הפנה בית-משפט קמא לבין עניינו.

לטענת המערער, במקרים אחרים מפקחים זיהו את הנכס לאור ידיעתם האישית, בעוד שבעניינו של

המערער, המפקח זיהה את תוספת הבניה ככזאת שלגביה הוצא צו ההריסה בהליך הראשון על-יסוד הגרמושקה, ההיתר והתמונות מההליך הראשון, והשוואתם למה שראה בעיניו ולתמונות שצילם ב-13', אלא שאותו חומר שעל בסיסו הגיע המפקח למסקנה שהמדובר באותה תוספת בניה שלגביה לא ניתן היתר, והוצא צו ההריסה בהליך הראשון, לא הוגש לבית-משפט קמא.

12. המשיבה אינה מכחישה בתגובתה כי לא הגישה לבית-משפט קמא את התמונות מכתב האישום הראשון, המתעדות את הבניה שבוצעה בלא היתר, ואשר לגביה הוגש כתב-האישום בהליך הראשון, ולגביה ניתן צו ההריסה בגזר-הדין ב-26/6/12, ואף אינה חולקת כי לא הוגשה הגרמושקה.

המשיבה הפנתה למוצג מ/14, אשר אליו צורפה תכנית המגרש ונספח הבינוי, שצורפו לבקשה ללגליזציה של המערער, וטוענת כי ממנה ניתן להסיק באשר לזהות המגרש.

כמו-כן טוענת המשיבה, כי המפקח נבואני העיד שעיין בתיק בוועדה, ועל-סמך מה שראה בתיק יצא לשטח, לקח את הגרמושקה והסתכל, וכל מה שהיה בחריגה מהיתר הבניה, מהווה בניה שלא כדין.

בבית-משפט קמא טענה המשיבה כי המערער התנגד להגשת המסמכים עליהם הסתמך המפקח נבואני בעת שביצע בדיקה במשרדי הוועדה כדי לאמת את זהות תוספת הבניה, והמערער אף לא הביא ראיות נוגדות מטעמו, לאחר שלא עלה בידו להפריך את עדות המפקח, והוא לא הצביע על טעות אפשרית כל שהיא בזהות תוספת הבניה.

המשיבה הפנתה ל-רע"פ 5856/15 **אברהמים בשר נ' מדינת-ישראל** (3/9/15) (להלן: "**עניין בשר**"), אשר במסגרתו נפסק כי בית-המשפט רשאי לסמוך על עדות המפקח שזיהה את המקרקעין על-פי תצ"א ותכנית מתאר, גם כאשר אלה לא הוגשו כראיה, וכן הפנתה ל-עפ"א 12342-04-15 **וליד אבו רומי נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה שפלת הגליל** (21/8/15).

לטענת המשיבה, הוא הדין באשר לאפשרות בית-המשפט לסמוך על המפקח שזיהה את אותה בניה בלא היתר, שלגביה הוצא צו ההריסה במסגרת התיק המקורי, דהיינו ב-תו"ב 4249-08-11, וזאת על סמך הגרמושקה, ההיתר, והתמונות מהתיק הראשון.

די בכך שבית-המשפט נתן אמון בעדות המפקח, גם בלא אותם כלי עזר ששימשו את המפקח.

דיון והכרעה

13. ערכאת הערעור מתערבת בפסק-הדין של בית-משפט קמא רק במקרים חריגים ויוצאי דופן, ואין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בקביעת ממצאים עובדתיים וממצאי מהימנות שנקבעו על-ידי בית-משפט

קמא.

בית-משפט קמא קבע כי עדותו של המפקח מהימנה בעיניו, ועל בסיסה, ובמצורף לראיות שהומצאו בתיק, נקבע כי המשיבה הרימה את הנטל המוטל עליה להוכיח עובדות כתב-האישום, משהמפקח העיד כי עיין בהיתר, בגרמושקה ובתמונות המתייחסות לכתב-האישום בהליך הראשון בו הורשע המערער בבניה שלא כדין, ואשר במסגרתו ניתן צו ההריסה, וכן ביקר במקרקעין הרלוונטיים, ומצא כי אותה בניה לא נהרסה.

14. בעניין בשר נפסק על-ידי כב' השופט ג'ובראן, כי מקרקעין זוהו כראוי בהסתמך על עדות מפקח, שנמצאה מהימנה, מבלי שהוגשו כראיה תצ"א.

בעניין בשר נדונה עבירה של אי-קיום צו בית-משפט לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבניה, כנוסחו לפני תיקון 116, כאשר זיהוי המקרקעין בוצע על-ידי מפקח שעדותה נמצאה מהימנה, ואשר זיהה את המקרקעין לפי תצ"א במשולב עם הגעתו לשטח, ותצ"א לא הוגשו כראיה לבית-המשפט.

כב' השופט ג'ובראן לא מצא פגם במסקנה אליה הגיעו הערכאות הקודמות על-יסוד עדות מפקח שנמצאה מהימנה ואף מבלי שצורפו תצ"א כראיה.

15. ב-עפ"א 49315-05-19 **חיג'אזי נ' וועדה מקומית לתכנון שפלת הגליל** (16/8/19) (להלן: "**עניין חיג'אזי**") נפסק על-ידי כב' השופט ג'השאן כי ניתן להסתמך על עדות מפקח שנמצאה אמינה, ועל-פיה זיהה את המקרקעין בהתאם למספרי גוש וחלקה, ובהתאם לתכנית מיתאר שהיתה ברכבו, וכאשר השילוב בין היכרותו את האיזור, תשריט תכנית המיתאר, והצלבת המידע עם תצ"א המצוי במשרדי הוועדה המקומית לתכנון ובניה, והמשמש את הוועדה, די בו כדי להוכיח זיהוי המקרקעין נשוא כתב-האישום.

דהיינו, העדות המשלבת את ביקור המפקח במקום, ואת מראה עיניו, ביחד עם זיהוי המקרקעין על-פי תצ"א שהוגשו לבית-משפט קמא, די בה.

כב' השופט ג'השאן פסק כי לא היה צורך בנסיבות העניין להגיש את תכנית המיתאר ואת תצ"א כראיה לבית-המשפט על-מנת להוכיח את זיהוי המקרקעין נשוא האישום (עיין פסקה 36 לפסק-הדין בעניין חיג'אזי).

16. ב-עפ"א 26055-06-17 **עואד נ' וועדה מקומית לתכנון ובניה שפלת הגליל** (19/7/17) (להלן: "**עניין עואד**") נפסק על-ידי כב' השופטת נתנאל שרון בהקשר לזיהוי מקרקעין כי המפקח שם העיד שביקר במקרקעין, זיהה את מס' הגוש והחלקה על-פי תצ"א ועל-פי תכנית בנין עיר, שבהם עיין

במשרדי הוועדה, ועדותו של המפקח היתה אמינה על בית-משפט קמא, ואף לא נעשה ניסיון לסתור אותה, ואין סיבה להניח כי המפקח לא עשה את עבודתו באופן תקין, כאשר המדובר באדם שזה עיסוקו מידי יום במשך שנים.

כב' השופטת נתנאל שרון הפנתה לפסק-דין בעניין אבו-רומי, ושבּוּ הובהר על-ידיה כי ככל שהסנגור רצה לחקור את המפקח על תצ"א (ובעניינו של המערער, ככל שבא-כוחו היה מעוניין לחקור על היתר הבניה שניתן, ועל התמונות מההליך הראשון), היה עליו לבקש חומר זה כחלק מחומר החקירה, ומשלא עשה כן, ועדות המפקח על הזיהוי התקבלה כאמינה על-ידי בית-משפט קמא, ולא נסתרה על-ידי המערער שבחר שלא להעיד, אין מקום להתערבות ערכאת הערעור בממצא של עובדה ומהימנות.

בעניין עואד, הוסבר על-ידי כב' השופטת נתנאל שרון כי עדות המפקח אינה בגדר "עדות ריקה" כטענת המערער שם, אלא יש בה בסיס ראיתי שהימנעות הנאשם/המערער מלהעיד מחזקת אותו ומסייעת לו.

בעניינו של המערער בערעור שלפניי, אין טענה כל שהיא של המערער כי ביצע את צו ההריסה שניתן במסגרת ההליך הראשון, והמערער כלל לא ניסה ליתן הסבר מצידו לאשר הוכח על-ידי המשיבה בנוגע לבניה שראה המפקח, ואשר אינה עולה בקנה אחד עם ההיתר שניתן למערער, ואשר המפקח העיד כי על-פי בדיקתו את כל המסמכים הרלוונטיים, המדובר באותה תוספת בניה שלגביה ניתן צו ההריסה בהליך הראשון, ואשר לא נהרסה.

17. ב-עפ"א 51830-03-14 **ג'מל יאסין נ' מדינת-ישראל** (26/4/14) נדונה על-ידי כב' השופטת תמר נאות פרי טענה של מערער על-פיה לא היה מקום להרשיעו בעבירה של אי-קיום צו בית-משפט, שכן לא הוכח שאותו מבנה שנמצא בביקורת של המפקח הוא המבנה שלגביו הוגש כתב-האישום בהליך המקורי.

הטענה נדחתה על-ידי כב' השופטת נאות פרי, תוך התייחסות לכך שהמפקח מטעם הוועדה שביצע את הביקורת היה אותו מפקח שביצע את הביקורת בהליך הראשון, וצילם את התמונות בהליך הראשון וגם בהליך שעניינו אי-קיום צו בית-משפט.

באותו מקרה העיד המפקח, שכאשר ביקר בשטח גילה שלא בוצעה הריסה, והוא תמך מסקנתו זו כאשר הוא מזהה את הנכס על-פי תכנית מיתאר, ועל-פי גוש וחלקה, כאשר בית-המשפט הדגיש כי המפקח בדק מה המבנה אותו הוא ראה עובר להליך הראשון, מה המבנה אותו הוא ראה לאחר המועד שבו היה צריך לבצע את ההריסה, והמפקח השתכנע בכך שהמבנה נשוא צו ההריסה לא נהרס, וזו היתה מסקנתו בדו"ח שערך, וכך נפסק מפי כב' השופטת תמר נאות פרי:

"לשיטתי, יש בכך די כדי להוות ראיה לעבירה הנטענת. אני סבורה שכל שמפקח מטעם הוועדה יוצא לשטח על מנת לבדוק אם בוצע צו הריסה, בודק את הנתונים באשר למבנה

שצריך היה להרוס, מבצע השוואה בין המבנה שצריך היה להרוס לבין המבנה שהוא רואה לנגד עיניו, מגיע למסקנה לפיה מדובר באותו מבנה וכך כותב בדו"ח שמסכם את הביקור, וכאשר במהלך חקירתו הנגדית לא עולות כל סתירות בגרסתו ובהמ"ש מוצא שעדותו אמינה - אזי שניתן לומר שאכן הוכחה עבירת אי קיום הצו."

ובהמשך:

"עוד יש לתת את הדעת לכך שאם המבנה כן היה נהרס או שהיה ניתן לגביו היתר - המערער היה יכול על נקלה להראות זאת. אמנם המערער זכאי היה לשמור על זכות השתיקה, אך לא מצאתי כל פסול בכך שבהמ"ש קמא ייחס משקל לשתיקתו ולבחירתו שלא להעיד ושלא להציג ראיות (סעיף 10 ב' להכרעת הדין), תוך יישום הוראות סעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982. יכול היה המערער להציג היתר בניה (ולמצער - בקשה לקבלת היתר), יכול היה להציג תמונה של הריסת המבנה או של המגרש בו עסקין כאשר הוא "ריק ממבנים" - והכל אף ללא עדות בעל-פה."

18. המסקנה אליה הגיע בית-משפט קמא מעוגנת בחומר הראיות שבפניו ובעדותו של המפקח נבואני, שבית-משפט קמא מצא אותה כמהימנה.

המפקח השווה את התמונות מהתיק המקורי, את הגרמושקה, ואת היתר הבניה, והגיע למסקנה שאותה בניה שלגביה ניתן גזר-הדין בהליך הראשון שהורה על הריסתה, לא נהרסה, וזאת לאחר שבחן את המסמכים, וכן ביקר בשטח, וצילם את המצב העדכני במועד ביקורו.

המפקח נבואני העיד במפורט כיצד הגיע למסקנתו שהמדובר בכך שאותה בניה שלגביה הוצא צו ההריסה בהליך הראשון עדיין קיימת בעת ביקורו ב-13', וזאת במהלך חקירתו בבית-משפט קמא ב-11/6/18. עיין לדוגמא ב-עמ' 31,33,36 לפרוטוקול בבית-משפט קמא.

בנסיבות אלה, ובמצורף לכך שהמערער בחר שלא להעיד, ואף לא המציא כל ראיה אחרת אותה יכול היה להמציא, על ביצוע ההריסה, שלגביה צווה בהליך הראשון, הרשעת המערער באי-קיום צו שיפוטי בדין יסודה.

19. הימנעות המערער מלהעיד בבית-משפט קמא מחזקת את הראיות שהוגשו נגדו בבית-משפט קמא, כאמור בסעיף 162(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב-1982.

לא מצאתי כי נפלה שגגה בהכרעת-הדין של בית-משפט קמא, עת קבע שעלה בידי המשיבה להוכיח, מעבר לספק סביר, כי המערער ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב-האישום.

20. לאור האמור לעיל, נדחה ערעורו של המערער על הרשעתו בעבירה לפי סעיף 210 לחוק התכנון

והבניה, כנוסחו לפני תיקון 116 לחוק.

ניתנה היום, כ' אדר תשפ"א, 04 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.